Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε·
Χριστὸς ἐξ Οὐρανοῦ, ἀπαντήσατε·
Χριστὸς ἐπὶ Γῆς, ὑψώθητε.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

Ὁ Ἐνανθρωπήσας Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἂς ἐπιλάμψῃ εἰς τὰς καρδίας τῶν ἐπικεφαλῆς καὶ ἐμπνευστῶν τῆς Παιδείας τὰ ὀρθά, πρὸς τὸ συμφέρον τῆς Κοινωνίας καὶ τοῦ Ἔθνους.

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΠΡΩΤΟΦΑΝΕΣ Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Τοῦ κ. ΦΩΤΗ ΚΟΝΤΟΓΛΟΥ

Τί παρηγοριὰ εἶναι ἡ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ μέσα στὸν ἄπιστον κόσμο ποὺ ζοῦμε! Τί πνευματικὴ δροσιὰ νοιώθουμε, μέσα σὲ τοῦτον τὸν ψυχικὸν ξέρακα ποὺ τὰ ἔχει ξεράνει ὅλα τὰ πάντα! Τί πνοὴ ἀθανασίας μᾶς χαρίζει ὁ Χριστός, μέσα σὲ τοῦτον τὸν κόσμο ποὺ εἶναι κολλημένος στὴν ἀκολασία καὶ στὴν ἁμαρτία κάθε λογῆς, καὶ ποὺ μυρίζει τὴ βαρειὰ μυρουδιὰ τοῦ θανάτου!

Γιὰ μᾶς τοὺς Ὀρθόδοξους, ἡ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶναι μιὰ ἁπλὴ ἀνάμνηση, ποὺ γιορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας, ἀλλὰ ἀληθινὰ γεννιέται ὁ Χριστὸς μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ καθενός μας, ὅπως σταυρώνεται μέσα μας ὁ Κύριος τὴ Μεγάλη Πέμπτη καὶ σταυρωνόμαστε μαζί του καὶ πάλι ἀνα-

στηνόμαστε μαζί του τὴν Κυριακὴ τῆς Ἀναστάσεώς του. Ὅλον τὸν κόσμο, τὴ φύση καὶ τὴ ζωὴ ποὺ εἶναι γύρω μας, ὅλα τὰ αἰσθητά, τὰ νοιώθουμε μέσα ἀπὸ τὴ Γέννηση, ἀπὸ τὴ Σταύρωση κι' ἀπὸ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Οἱ ἀληθινοὶ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ δὲν ζοῦνε αὐτοί, ἀλλὰ μέσα τους ζῇ ὁ Χριστός, κατὰ τὰ λόγια τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ποὺ λέγει: «Δὲν ζῶ ἐγώ, ἀλλὰ μέσα σὲ σένα ζῇ ὁ Χριστός».

Σήμερα, οἱ περισσότεροι ἀπὸ μᾶς ξεμακρύναμε ἀπὸ τὴ ζωογόνο πνοὴ τῆς θρησκείας μας, κι' ἡ ψυχή μας ξεράθηκε ἀπὸ τὴν ἀπιστία. Πολλοὶ ἀπὸ μᾶς θελληματικὰ ἀπομείναμε ἔξω ἀπὸ τὴν πνευματικὴ τράπεζα τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τὸ λειτουργικὸ συμπόσιό Του. Ἀναίσθητοι σὲ τούτη τὴν πνευματικὴ ἀμβροσία καὶ σὲ τοῦτο τὸ νέκταρ ποὺ γεύεται ὁ Ὀρθόδοξος Χριστιανός, ζητᾶνε νὰ γεμίσουνε τὴν ἀδειανὴ ψυχή τους μὲ φαρμακερὲς θροφὲς ποὺ τὸν ἀποκτηνώνουνε καὶ ποὺ τὸν κάνουνε νὰ μπουχτίζη ἀπὸ τὶς σαρκικὲς ἡδονές, καὶ νὰ μὴ βρίσκη καμμιὰ εὐχαρίστηση στὴ ζωή, ἐπειδὴ αὐτὴ ἡ ζωή, σὰν λείπει ἡ ζωογόνος πνοὴ τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἕνα ἄνοστο πρᾶγμα, ποὺ μπορεῖ στὴν ἀρχὴ νὰ θαρρῇ κανένας πὼς θὰ τὸν χορταίνη παντοτεινὰ καὶ θὰ τὸν κάνη εὐτυχισμένον, μὰ στὸ τέλος βλέπει πὼς εἶναι ἕνα ψεύτικο πρᾶγμα, μιὰ ἀπάτη κούφια, ἂν δὲν ζωογονιέται ἀπὸ τὴν πηγὴ τῆς ζωῆς, ἀπὸ τὸν Χριστό. Ὅποιος δὲν πιῇ ἀπὸ «τὸ ὕδωρ τὸ ἀλλόμενον εἰς ζωὴν αἰώνιον», στὸ τέλος θὰ νοιώση πὼς τὸ νερὸ τῆς ζωῆς, ποὺ νόμιζε πὼς εἶναι ἱκανὸ μονάχο του νὰ τὸν ξεδιψᾶ καὶ νὰ τὸν δροσίζη, εἶναι ἄνοστο, γλυφὸ καὶ ἁρμυρό, καὶ στὸ τέλος τὸ ἀηδιάζει. Γιατί ἡ σάρκα, ὅπως εἶπεν ὁ Χριστός, δὲν ὠφελεῖ σὲ τίποτα, τὸ πνεῦμα εἶναι ἐκεῖνο ποὺ τὴ ζωογονεῖ, «τὸ πνεῦμά ἐστι τὸ ζωοποιοῦν».

Ἀφοῦ, λοιπόν, ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ ἀληθινή, ἡ ἄφθαστη ζωὴ κι' ὁ καταργητὴς τοῦ θανάτου, κι' ἡ ἀληθινή, ὄχι ἡ ψεύτικη, εὐτυχία εἶναι ἐκείνη ποὺ δίνει Ἐκεῖνος. Μὴν περιπλανιόσαστε μάταια νὰ τὴν βρῆτε ἀλλοῦ, στὶς σαρκικὲς ἀπολαύσεις, στὶς ἐπιστῆμες, στὶς τέχνες, στὴν ψεύτικη δόξα. Ὅλα, ὅπως τὸ βλέπετε καθαρά, εἶναι ἴσκιοι καὶ καπνός, ὅλα γίνουνται σκόνη καὶ μηδέν. Πήγαινε, δράμε κοντά του μὲ ταπείνωση, ζέστανε τὴν παγωμένη καρδιά σου ἀπὸ τὴ ζωοποιὸ φλόγα τῆς ἀγάπης Του, ποὺ ἀπ' αὐτὴ δημιουργήθηκε ὁ κόσμος, καὶ θὰ βρῆς ὅ,τι δὲν ἐβρῆκες ἐκεῖ ποὺ περπατοῦσες.

Σήμερα ποὺ γιορτάζουμε τὴ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ, γίνεται τὸ πιὸ μεγάλο μυστήριο, τόσο μεγάλο, ποὺ μήτε οἱ Ἄγγελοι δὲν τὸ γνωρίζανε. Γιὰ τοῦτο λέγει ὁ θεῖος ὑμνωδὸς στὴν Παναγία: «Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον καὶ ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον διὰ σοῦ, Θεοτόκε, τοῖς ἐπὶ τῆς γῆς πεφανέρωται»: Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἑνώσει σαρκούμενος καὶ σταυρὸν ἑκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος». Ὁ Θεὸς ἐπῆρε κορμὶ σὰν τὸ δικό μας, «ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη», γιὰ νὰ μᾶς γλυτώση ἀπὸ τὸν αἰώνιο θάνατο, νὰ μᾶς βγάλη ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῆς ἀπιστίας, νὰ μᾶς δείξη τὸν ἀληθινὸ δρόμο, ὥστε νὰ καταλάβουμε πὼς πηγαίναμε νὰ πέσουμε στὸν γκρεμὸ τῆς ἀπώλειας. Νὰ μᾶς κάνη τέκνα φωτόμορφα τοῦ Θεοῦ, κληρονόμους τῆς ἀθανάτου ζωῆς, σὰν θὰ φύγουμε ἀπὸ τοῦτον τὸν μάταιον κόσμο, ἀφοῦ ζήσουμε δεμένοι μεταξύ μας μὲ τὴν ἀγάπη Του.

Μὰ ἂν δὲν πιστέψουμε πὼς ἀληθινὰ ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ κύριος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, κι' ἂν δὲν ποθήσουμε νὰ ἀποχτήσουμε αὐτὰ τὰ δῶρα ποὺ μᾶς φέρνει, ἐρχόμενος στὸν κόσμο, τὴν εἰρήνη καὶ τὴ σωτηρία, πῶς θὰ γιορτάσουμε, κατὰ τὸ πρέπον, τὴ Γέννησή Του; Λέγω «κατὰ τὸ πρέπον», δηλαδὴ πνευματικά, κι' ὄχι σὰν ἕνα ἔθιμο, ὅπως κάνουνε οἱ περισσότεροι.

Θὰ γιορτάσουμε, λοιπόν, τὰ Χριστούγεννα, «ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ», ἂν τὰ γιορτάσουμε συγκινημένοι ἀπὸ τὶς τελετουργίες τῆς Ἐκκλησίας μας, δηλαδὴ μὲ κατάνυξη, πηγαίνοντας στὴν ἐκκλησία κι' ἀκούγοντας μὲ κατάνυξη τοὺς ἐξαίσιους ὕμνους καὶ τὰ ἑορταστικὰ τροπάρια. Καὶ ὕμνοι καὶ τροπάρια σὰν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, καμωμένα ἀπὸ θεόπνευστους κι' ἅγιους ὑμνωδούς, οὔτε κινήκανε οὔτε θὰ γίνουνε πιά.

Ὁ κανὼν τῶν Χριστουγέννων, ποίημα Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, εἶναι ἀπὸ τ' ἀριστουργήματα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ποίησής μας. Καὶ εἶναι διπλός, πεζὸς καὶ ἰαμβικός. Εὐωδιάζει ἀπὸ πνευματικὴ εὐωδία, γεμᾶτος ἀπὸ θεῖον ἐνθουσιασμό, κι' ἀπὸ οὐράνια δροσερότητα. Ὁ ἰαμβικός, μὲ τὰ ἀρχαῖα λόγια του, ἀνεβάζει τὸν ἄνθρωπο στὸν οὐρανό. Ἂς πάρουμε ἕνα ἀπὸ τὰ τροπάριά του, τοῦτο: «Νεῦσον πρὸς ὕμνους ἱκετῶν, εὐεργέτα — ἐχθροῦ ταπεινῶν τὴν ἐπηρμένην ὀφρῦν. Φέρων τε, πεντατόπια, τῆς ἁμαρτίας — ὕπερθεν, ἀκλόνητον ἐστηριγμένους, μάκαρ, μελῳδοὺς τῇ βάσει τῆς πίστεως». Ὁ ὑμνωδὸς παρακαλεῖ τὸν Θεό, καὶ μαζὶ μ' αὐτὸν ὅλος ὁ ἐκκλησιαζόμενος λαός, νὰ δεχθῇ τὴν προσευχή τους καὶ νὰ τοὺς στερεώση στὴν πίστη Του.

Ἰδοὺ κ' ἕνα ἄλλο: «Ἀπὸ τὴν Παρθένο, Χριστέ, ἀναβλάστησες σὰν ἄνθος ἐπάνω στὴ ράβδο ποὺ φύτρωσε ἀπὸ τὴ ρίζα τοῦ Ἰεσσαί. Ἐσύ, ποὺ σὲ ὑμνήσανε οἱ προφῆτες, κατέβηκες ἀπὸ βουνὸ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΧΑΙΝΤΕΛ, ὁ ὑμνωδὸς τοῦ Θείου Βρέφους

ΜΙΑ ΣΥΝΤΟΜΗ ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥ ΤΟΥ «ΜΕΣΣΙΑ»

Λένε, ὅτι ὁ ψιλὸς ἦχος ἑνὸς κλαβεσὲν ἐξακολουθεῖ ν' ἀντηχῇ σιγαλὰ στὶς αἴθουσες τοῦ μεγάρου τῆς Μπροὺκ Στρήτ, ἀρι. 25, ὅπου ὁ Χαΐντελ πέρασε τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ζωῆς του στὸ Λονδῖνον καὶ ὅπου, μέσα στὸ ἀπίστευτα μικρὸ χρονικὸ διάστημα τῶν 24 ἡμερῶν, συνέθεσε τὸν «Μεσσία», τὸ ἔργο ποὺ θεωρεῖται σὰν τὸ ἀριστούργημά του. Τὸ γεωργιανοῦ ρυθμοῦ μέγαρο, ποὺ σήμερα τὸ κρατοῦν θαυμάσια ἐπιπλωμένο γνωστὲς φίρμες ἐπίπλων καὶ ταπετσαρίες, ἦταν τὸ σπίτι τοῦ συνθέτου ἀπὸ τὸ 1723 ὡς τὸ θάνατό του τὸ 1759, καὶ ὡρισμένα δωμάτια διατηροῦνται ἀκόμη ὅπως ἦσαν τὴν ἐποχὴ ποὺ τὰ κατοικοῦσε.

Ὁ Γκέοργκ Φρῆντριχ Χαΐντελ γεννήθηκε στὸ Χάλλε τῆς Γερμανίας τὸ 1685, τὸν ἴδιο χρόνο μὲ τὸν Ἰωάννη Σεβαστιανὸ Μπὰχ καὶ δέκα χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ Χένρυ Πάρσελλ. Ἦταν νεαρὸς ἀκόμη, ὅταν διωρίστηκε ἀρχιμουσικὸς στὴν Αὐλὴ τοῦ Ἀννοβέρου καὶ τὸ 1710 τοῦ δώσανε τὴν ἄδεια νὰ ἀπουσιάση γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ γιὰ πρώτη φορὰ τὴν Ἀγγλία. Ἐκεῖ κέρδισε πολὺ γρήγορα τὴν εὔνοια τῆς βασιλίσσης Ἄννας, στὴν ὁποία καὶ ἀφιέρωσε τὴν ὅπερά του «Ρινάλντο», ἡ ὁποία ἀνεβάσθηκε στὸ Χαιημάρκετ Θήατερ τὸ 1711. Λένε πὼς μιὰ ἀπὸ τὶς ἀριές του, ἡ «Κάρα Σπόζα», παιζόταν σ' ὅλα τὰ κλαβεσὲν τῆς Ἀγγλίας, καὶ ἡ μελωδία αὐτὴ ἔγινε τὸ ἐμβατήριο τῆς Σωματοφυλακῆς. Τὸ 1713, ἡ βασίλισσα Ἄννα ἀνέθεσε στὸν Χαΐντελ νὰ γράψη μιὰ δοξολογία γιὰ τὴν Εἰρήνη τῆς Οὐτρέχτης, ἀλλὰ ὅταν, ἕνα χρόνο ἀργότερα, ὁ Ἐκλέκτωρ τοῦ Ἀννοβέρου ἀνέβηκε στὸν ἀγγλικὸ θρόνο μὲ τὸ ὄνομα Γεώργιος ὁ Α', ἐφάνηκε καθαρὰ ὅτι ὁ συνθέτης εἶχε πέσει στὴ δυσμένεια τοῦ νέου βασιλέως, διότι εἶχε παραμελήσει τὰ καθήκοντά του στὸ Ἀννόβερο, παρατείνοντας τὴν παραμονή του στὸ Λονδῖνο. Ὡστόσο μπόρεσε νὰ ξανακερδίση τὴν εὔνοια τοῦ βασιλέως μὲ τὴν ὡραιότατη «Μουσικὴ τῶν Νερῶν», τὴν ὁποία συνέθεσε γιὰ τὴ βασιλικὴ πομπὴ στὸν Τάμεσι, τὸ 1717.

Τὸ 1726, τρία χρόνια μετὰ τὴν ἐγκατάστασή του στὴν Μπροὺκ Στρήτ, ὁ Χαΐντελ ἔδωσε τὸν ὅρκο πίστεως στὴν Βουλὴ τῶν Λόρδων, σὰν πολιτογραφημένος Βρετανὸς ὑπήκοος, καὶ ἐν συνεχείᾳ διωρίστηκε μουσικοσυνθέτης στὸ βασιλικὸ παρεκκλήσι. Πήγαινε τακτικὰ στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, στὴν Πλατεῖα Ἀννοβέρου, ὅπου ἦταν ἐπίτροπος. Ὁ κόμις τοῦ Μπέρλινγκτον τὸν κάλεσε νὰ μείνη στὸ Μπέρλινγκτον Χάουζ, κοντὰ στὸ Πικαντίλλυ (ποὺ σήμερα εἶναι ἡ Βασιλικὴ Ἀκαδημία Τεχνῶν). Ὅταν ἔμενε στὸ Μπέρλινγκτον

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

Η ΑΝΑΤΟΛΗ ΤΩΝ ΕΛΠΙΔΩΝ

ΕΟΡΤΗ ΑΝΑΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. ΣΤΑΥΡΟΥ ΣΕΡΕΤΗ, καθηγητοῦ

Γιορτὴ χαρᾶς τὰ Χριστούγεννα. Θεῖο χαμόγελο Ἐλπίδος. Στὸ τραγούδι τῆς καμπάνας ἀνατριάζουν οἱ ψυχές. «Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε, Χριστὸς ἐπὶ γῆς, ὑψώθητε!

Στὴν πανάμωμη κόρη, τὴν ἄσ-

πιλο Παρθένα, ἀποκαλύπτεται «τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον καὶ ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις ἄγνωστον μυστήριον». Καὶ ὁ ἀγγελικὸς ὕμνος τῆς εἰρήνης καὶ τῆς εὐδοκίας, ποὺ ἀντηχεῖ πάνω στὴν αἰωνία Βηθλεὲμ, ἀναβακχεύει ὅλες τὶς προσδοκίες τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι ὁ πνευματικός του θρίαμβος. Γι' αὐτὸ οὐρανὸς καὶ γῆ συναγάλλονται προφητικῶς αὐτὴ τὴν ἡμέρα. Ὁ «ἄναρχος ἄρχεται καὶ ὁ λόγος σαρκοῦται» ὄχι μόνο γιὰ νὰ σκορπίση τὸ θάλπος τῆς παραμυθίας ἐκεῖ, ποὺ βογγᾶ ὁ ἀνθρώπινος πόνος. Μὲ τὴν ἐνσάρκωσι τοῦ Μονογενοῦς συντελεῖται ἡ ἀνακαίνισις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

Πρὶν νὰ φέξη τὸ χρυσάκτινο ἄστρο στὴν ταπεινὴ Φάτνη, τὸ χάος ἐβασίλευε. Καὶ στὴ βασιλεία τοῦ χάους τὰ εἴδωλα ἐλατρεύοντο. Ὁ «ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὢν οὐ συνῆκε. Παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὡμοιώθη αὐτοῖς». Τὸ φίλτρο ἦτο νεκρό. Ἀναίσθητος ἡ καρδιά. Βορὰ στοὺς λύκους τὸ παιδί. Στὰ βάραθρα οἱ ἀδύνατοι. Ἑκατομμύριοι δοῦλοι στὰ σκλαβοπάζαρα. Res ἡ γυναῖκα. Ἄβουλες ἀγέλες οἱ λαοί. Θεϊκὴ λατρεία σὲ διάστροφους ἐγκληματίες. Σὲ κατακόρυφο ἔξαρσι ἡ «ἄκαρδος σκληρότης καὶ ἀπύθμενος διαφθορά»!

Ἀλλὰ ὅταν ἦλθε τὸ πλήρωμα τῶν καιρῶν, ὁ Θεὸς στέλνει αὐτόν, ποὺ ἀναζητοῦσαν στὶς νοσταλγικὲς περιπλανήσεις των γιὰ τὸν χαμένο παράδεισο οἱ μεγάλοι μύστες τῆς προχριστιανικῆς ἀνθρωπότητος. Ἔρχεται ἡ Μεγάλη προσδοκία. Ἡ Ἀνατολὴ τῶν Ἐλπίδων, ποὺ ἡ ἀνατολή, περίμενε ἀπὸ τὴν Δύσι καὶ ἡ Δύσι ἀπὸ τὴν Ἀνατολή. «Τεκμήριο κι' αὐτό, ὅτι ἡ Μεγάλη Προσδοκία ἔγινε Μεγάλη πραγματικότης στὴ Βηθλεέμ»!

*

Μὲ τὸ ἱστορικὸ γεγονὸς τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου, γεγονὸς κοσμογονικὸ καὶ μυστήριο ὑπερφυές, ποὺ καταλύεται ἡ ἑτερογένεια τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως καὶ βεβαιώνεται ἡ συγγένεια Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου, ἐμφανίζεται ὁ Χριστιανισμὸς σὰν πραγματικότης ἱστορικὴ καὶ κοινωνική. Γίνεται θρησκεία παγκόσμιος στὴν κλῆσι της καὶ τὸ αἴτημά της. Ἀποτελεῖται καὶ ὑπηρετεῖται ἀπὸ ἀνθρώπους «περικειμένους ἀσθένειαι». Καὶ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ 20 αἰῶνες γράφουν μὲ τὴν παρουσία των στὸν κόσμο δύο κανδύλια τοῦ χριστιανισμοῦ. Ἀρχίζομε ἀπὸ τὸ «παθητικό», ποὺ δὲν τὸ γράφει βέβαια ἡ διδασκαλία καὶ ἡ πίστις. Τὸ γράφει ἡ ἀνθρωπίνη ἐνέργεια.

Πρῶτον. Λησμοσύνη τῆς ἀγάπης. Εἶναι ἡ προδομένη ἐντολὴ ἀπὸ πολλοὺς «χριστιανούς». Ὅτι πιὸ ἐσωτερικὸ καὶ βαθὺ αἰσθάνθηκε ὁ ἄνθρωπος, ὅ,τι πιὸ λυτρωτικὸ συνάντησε στὴν μακραίωνη πορεία του, σύνοιγίζεται στὴ θεία διακήρυξι «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους». Ἀλλὰ τὸ ἄφθαρτο μήνυμα τῆς «καινῆς ἐντολῆς» τῆς πασῶν μείζονος, περιφρονήθηκε. Βέβαια, τὰ θλιβερὰ ρεκόρ μίσους διεκδικοῦν Ἰδεολογίες ἀντιχριστιανικές. Ὑπῆρξαν ὅμως καὶ ἐποχὲς «ἐνδοχριστιανικοῦ» μίσους. Φοβερὸ δεῖγμα οἱ θρησκευτικοὶ ἐκεῖνοι πόλεμοι, οἱ ἱερὲς ἐξετάσεις, ἡ βία σὰν μέσο ἀποκτήσεως ὀπαδῶν, οἱ ἐμφύλιες ρήξεις τῶν Ἐκκλησιῶν κλπ.

Δεύτερον: Καταστρατήγησις τῆς δικαιοσύνης. Ἀγνοήθηκε τὸ ἱερὸ αἴτημα τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης. Ἔτσι, ἔγιναν ἀνεκτὲς ἀπὸ πολοὺς λεγομένους χριστιανούς, καταστάσεις ἀδικίας, ποὺ ἐβοοῦσαν μέχρι τὸν οὐρανό!

Τρίτον: Τυπολατρεία, ποὺ σκοτώνει τὸ πνεῦμα. Ἀμείλικτη αὐστηρότης γιὰ τὴν τήρησι τῶν τύπων χάριν τῶν «τύπων» καὶ καταπληκτικὴ ἐλαστικότητα γιὰ τὴν οὐσιαστικὴ δικαιοσύνη. Καὶ ἐπλημμύρισε τὴν ἱστορία ἡ τυπολατρεία ποὺ ἀσχολεῖται μὲ τὸ «ἡδύοσμον καὶ τὸ ἄνηθον καὶ τὸ κύμινον» καὶ ἐγκαταλείπει τὰ βαρύτερα τοῦ νόμου, «τὴν κρίσιν καὶ τὸ ἔλεον καὶ τὴν πίστιν».

Τέταρτον: Περιφρόνησις στὶς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΩΝ ΜΑΓΩΝ

Τῆς δίδος ΟΥΡΑΝΙΑΣ ΛΑΜΠΑΤΟΥ

Ἡ «κυρὰ Μάρω», ἡ μητρυιὰ τοῦ Σουλτάνου Μωάμεθ Β' τοῦ πορθητοῦ, ἔχει λάβει τὰ μέτρα της. Εἶναι σίγουρη πὼς κανένα μάτι Ἀγαρηνοῦ δὲν τὴν βλέπει. Σκύβει τὸ κεφάλι καὶ μέσα στὴ νεκρικὴ σιγὴ τοῦ δωματίου, στὸ ὁποῖον ἦταν τὸ θησαυροφυλάκιο τοῦ τελευταίου Βασιλιᾶ τῆς «Πόλης», γονατίζει μὲ σφιγμένη τὴν καρδιὰ καὶ ἀφίνει νὰ ψυθιρίσουν τὰ χείλη της μιὰ θερμὴ προσευχὴ στὸ Θεὸ τῶν Χριστιανῶν, μὰ καὶ δικό της Θεό.

Γιατί, τί κι' ἂν ὁ πατέρας της, ὁ Ἡγεμόνας τῆς Σερβίας Γεώργιος Βαρίγκοβιτς, τὴν ἐπούλησε στὸ Μυρὰτ γιὰ νὰ γλυτώση τὴν ἐπίθεσι τῶν Ἀγαρηνῶν; Αὐτὴ ἔμεινε ἡ βαφτισμένη χριστιανή, ἔμεινε μέσα στὴν ψυχή της ἡ δούλη τοῦ Χριστοῦ. Καὶ τώρα, νά! Βρίσκει τὸν τρόπον νὰ προσφέρη καὶ τὴ ζωή της ἀκόμη γιὰ νὰ ὑπηρετήση τὸ Χριστό.

Κάποια νύχτα μακρυνή, τὸ ἄστρο τῆς Βηθλεέμ ὡδήγησε τοὺς πρίγκηπας τῆς Ἀνατολῆς στὸ θεῖον Βρέφος, ποὺ τὸ προσκύνησαν καὶ προσέφεραν στὸ τρισχαριτωμένο νεογέννητο τὰ πολύτιμα δῶρα τους, «χρυσὸν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν». Ἀπόψε, τούτη τὴ νύχτα, ποὺ οἱ κατακτηταὶ τῆς «Πόλης» ὕστερα ἀπὸ τὴν κραιπάλη τῆς αἱματοχυσίας καὶ τῆς λεηλασίας, ἔχουν πέσει σὲ βαρὺ ἐφιαλτικὸ ὕπνο, ἡ κυρά—Μάρω μένει ξάγρυπνη. Ἀπὸ τὴ στιγμή, ποὺ ἔλαβε γνῶσι πὼς μέσα στὸ αὐτοκρατορικὸ θησαυροφυλάκιο βρίσκονται φυλαμένα τὰ τίμια δῶρα ἢ ἔστω ἕνα μέρος ἀπὸ τὰ τί μια δῶρα τῶν Μάγων, ποὺ προσκύνησαν τὴν ἁγιασμένη ἐκείνη νύχτα τὸ θεῖον Βρέφος, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ποὺ τὰ εἶδε, τὸ πνεῦμα της καὶ ἡ συνείδησίς της δὲν ἡσυχάζουν. Μὲ κάθε θυσία πρέπει νὰ τὰ κρύψη, νὰ μὴ τὰ πιάσουν χέρια βέβηλα, χέρια ἀπίστων. Καὶ λοιπόν;

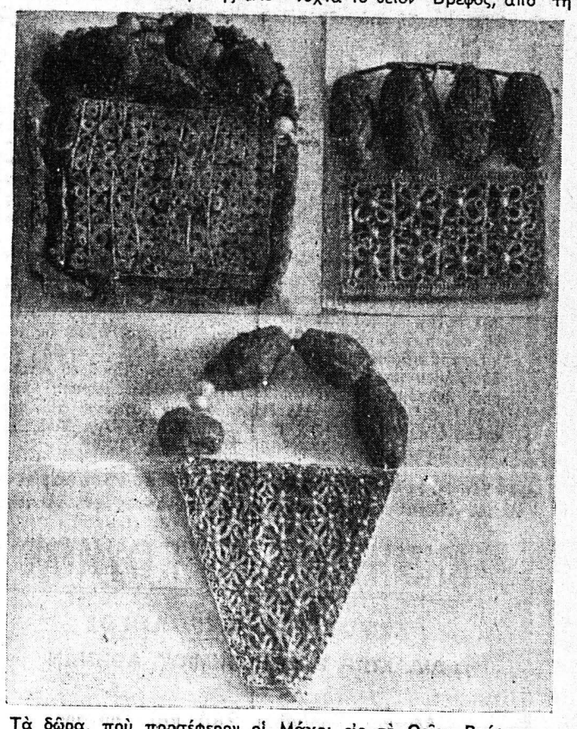

Τὰ δῶρα, ποὺ προσέφερον οἱ Μάγοι εἰς τὸ Θεῖον Βρέφος: Μικρὰ πλακίδια διαφόρων σχημάτων. Τὸ εἰκονιζόμενον κέντημα εἶναι πλεκτὸς χρυσός, τὰ δὲ κοράλια εἶναι σμύρνα, μεμιγμένη μὲ λίβανον.

Σηκώνεται ἡ Κυρά—Μάρω ἀπὸ τὴν κατανυκτικήν της προσευχήν, ἀθόρυβα ἀνοίγει τὸ θησαυροφυλάκιο καὶ πέρνοντας τὸ πολύτιμο κουτί, ποὺ μέσα ἔκρυβε τὰ Δῶρα, ἀφοῦ τὰ ἐφίλησε εὐλαβικά, τὰ χώνει στὸν κόρφο της.

Τώρα εἶναι ἥσυχη. Ὅσο μπορεῖ, θὰ τὰ φυλάξη θὰ τὰ κρύψη. Θὰ τὰ ὑπερασπίση καὶ μὲ αὐτὴ ἀκόμη τὴ ζωή της. Σὲ χρόνους μακρυνούς, μιὰ δοξασμένη καὶ ἁγία Βασίλισσα, ἡ Ἑλένη, τὰ εἶχε μεταφέρει ἀπὸ τὴν Παλαιστίνην στὸ Βυζάντιο. Τώρα τὰ πέρνει καὶ τὰ κρύβει ἡ κυρά—Μάρω, γιὰ νὰ τὰ μεταφέρη αὐτοπροσώπως ἡ ἰδία τὸ 1463 εἰς τὴν ἱερὰν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Παύλου, εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅπου καὶ φυλάσσονται μέχρι σήμερα.

ΟΥΡΑΝΙΑ ΓΕΡ. ΛΑΜΠΑΤΟΥ

ΑΥΤΗ ΤΗ ΝΥΧΤΑ

Αὐτὴ τὴ Νύχτα ξάγρυπνος θὰ (μείνω,
τ' Ἀστέρι ν' ἀντικρύσω τὸ (λαμπρὸ
καὶ μὲ τοὺς Μάγους σύντροφος (θὰ γίνω,
τὸ φτωχικὸ τὸ Σπήλαιο νὰ (βρῶ!

* * *

Θ' ἀνοίξουν τὰ Οὐράνια; Καὶ (τ' Ἀστέρι
στ' ἀπέραντο σκοτάδι θὰ φανῇ;
Θὰ δῶ τὸ Θεῖο Βρέφος; Ποιὸς (τὸ ξέρει!
Θ' ἀκούσω τῶν Ἀγγέλων τὴ (φωνή;

* * *

Νὰ τὰ Οὐράνια, ξάφνου χαμη- (λώνουν!
Ὕμνοι, δοξαστικὰ — τί Μου- (σική!
Κι' οἱ Μάγοι κι' οἱ βοσκοὶ κον- (τοζυγώνουν
—πομπὴ μέσα στὴ νύχτα μυ- (στική!

* * *

Φτάνουν σιμά, κοντά, πολὺ κον- (τά μου!
—Τί θὲς ἐδῶ, καλή μου Πα- (ναγιά;
—Μικρὲ Χριστέ, τί θὲς μὲς (στὴν καρδιά μου
νὰ γεννηθῇς σὲ τόση παγωνιά!

ΑΛΕΞ. ΠΑΤΡΩΝΗΣ

Καλά Χριστούγεννα

ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

ΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΑ ΗΓΟΡΑΣΘΗΣΑΝ
ΜΕΧΡΙ ΤΟΥΔΕ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΤΥΧΕΡΟΥΣ.
ΚΑΙ ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ.
ΜΗ ΞΕΧΝΑΤΕ ΔΕ
1ος ΛΑΧΝΟΣ: ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑ
ΕΠΙ ΤΗΣ ΛΕΩΦΟΡΟΥ ΠΑΤΗΣΙΩΝ 256(ΚΟΛΙΑΤΣΟΥ)
2ος ΛΑΧΝΟΣ: ΕΠΙΣΗΣ ΜΙΑ ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑ
ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΒΑΡΒΑΚΗ 3 (Λ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ)
Ο ΠΡΩΤΟΣ ΤΥΧΕΡΟΣ
ΤΩΝ ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΩΝ ΣΕΙΡΩΝ ΚΕΡΔΙΖΕΙ:
1) ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΣΠΙΤΙ - 5 ΚΥΡΙΑ ΔΩΜΑΤΙΑ
ΗΛΕΚΤΡ. ΨΥΓΕΙΟ - ΗΛΕΚΤΡ. ΚΟΥΖΙΝΑ
ΗΛΕΚΤΡ. ΠΛΥΝΤΗΡΙΟ - ΗΛΕΚΤΡ. ΣΤΕΓΝΩΤΗΡΙΟ Κ.Λ.Π. ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ "ΠΙΤΣΟΣ,,
2) ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΑΓ. ΖΩΝΗΣ 68
3) ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ ΜΑΡΚΑΣ ΠΕΖΩ 403/ΣΕΤ

Τί ... ΛΕΥΚΑ ΚΑΙ ΓΕΡΑ ΔΟΝΤΙΑ
ΜΕ ΤΟΝ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΤΙΚΟ ΑΦΡΟ ΤΗΣ ΚΟΛΥΝΟΣ

Δοκιμάστε καὶ σεῖς σήμερον τὴν ὀδοντόπαστα KOLYNOS SUPERWHITE. Διαπιστώσετε τὴν διαφοράν.... τὸ πῶς διατηρεῖ τὸ στόμα σας ὅλο ὑγεία πῶς τὸ ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὰ μικρόβια ποὺ προκαλοῦν τὴν τερηδόνα, καὶ πόσο δροσερὴ σᾶς χαρίζει ἀναπνοή.

Καὶ περισσότερο ἀπ' ὅλα τὴν λάμψιν ποὺ χαρίζει στὸ χαμόγελό σας.

Κάθε φορὰ ποὺ βουρτσίζετε τὰ δόντια σας, μὲ KOLYNOS SUPERWHITE χαμογελᾶστε .... χα